

28. SMUTNO MI

Cel katechetyczny

Zrozumienie prawdy, że są w życiu chwile smutne.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Dziecko:

- wyjaśnia swoimi słowami, kiedy ktoś może być smutny,
- wyjaśnia, w jaki sposób może pocieszyć smutnych kolegów.

Metody i techniki: rozmowa kierowana, śpiew, opowiadanie, praca z ilustracją, praca z rymówką, modlitwa.

Środki dydaktyczne: podręcznik dziecka, naklejki.

PRZEBIEG SPOTKANIA

1. Radosny śpiew

Na początku spotkania przypominamy prawdę o radości, śpiewając piosenkę „Bóg kocha mnie”.

2. Zdarza się smutek – opowiadanie

Następnie osoba prowadząca opowiada dzieciom dowolną historię, w której dziecko doznaje smutku, np.:

Bartek bawił się samolotem. Biegał z nim po pokoju, naśladując odgłos silnika. W pewnym momencie przez nieuwagę uderzył samolotem w ścianę, tak że złamało się skrzydło. Bartek był bardzo smutny, gdyż jego ulubiona zabawka popsuła się.

3. Rozmowa o doświadczeniu smutku i pocieszaniu

Prowadzący pyta dzieci:

- Co sprawia, że jesteście smutni?
- Kto was pociesza?
- Jak pocieszylibyście Bartka?

4. Praca z ilustracją w podręczniku

Dzieci otwierają podręczniki na wskazanym temacie. Następnie wykonują polecenie:

Chłopiec jest smutny, ponieważ jego ulubiona zabawka jest zepsuta. Narysuj, jaką ma minę, i wklej odpowiednią naklejkę. Dokończ kolorować obrazek.

5. Rymowanka

Prowadzący uczy dzieci rymowanki:

**Kiedy się smucę i jest mi źle,
zawsze ktoś bliski pociesza mnie.**

6. Modlitwa

**Kochany Boże, prosimy Cię,
pociesz te dzieci, które się smucą.**

WARTO PRZECZYTAĆ

B. Endres, I. Paule, *Mały Tomek dzielny jak lew. Historia chłopca, który pokonał strach*, Kielce 2011.

K. Reider, S. Kraushaar, *Uśmiechnij się, Misiu!*, Kielce 2011.

I. Romberg-Asboth, *Kiedy dusza dziecka płacze. Rozpoznawanie i rozumienie duchowych problemów dziecka. Poradnik dla rodziców*, Kielce 2001.